

שה את זה. אמא מבטיחה לי, שאם אלמד חשבון כמו שצריך ואהייה תלמידה טובה יותר, היא תלמד אותי לטוס מה שיותר מהר.

להגיע

לירה

כשהייתי קטנה רציתי להיות אסטר רונאוטית. אבל הייתי בטוחה שלא יקבלו אותי, כי אני ישראלית ואף ישראלית לי עוד לא הגיע לחלל. ואני גם אשה, ואין הרבה טייסות-חלל שהן נשים. אז אני רוצה להיות טייסת.

„עקרונית, אין הבדל בין גבר ואשה ביחס לטיסה.“ הסבירה לינה, „מי שיש לו הכישרים הדרושים — חלוקת-קשב, מהירות תגובה, תושיה וכדומה — מסוגל לטוס. לי אישית, כאשה, אין כבוד בפני שום דבר, פרט למזג האוויר, ואני חושבת שאם לטייס או טייסת יש את הכישרים הדרושים, והם לוקחים בחשבון את כל הסיכונים, לא תהיה להם שום תקלה.“

זה, כאות הצטיינות על פעילותה בטיס, באותה תקופה פגשה אדריכל-פנים ונישאה לו. כעבור שלוש שנים נולדה גלירום, אך מעולם לא יכלה לינה להסתגל לחיים של עקרת-בית. אחרי תקופה סוערת של עצמאות, שבה למדה, בנוסף על טיס, גם גיאוגרפיה, אילוף כלבים והדרכה בהתעמלות, ועברה קורס מצילים וקורס מורי-דרך, לא היתה מוכנה לוותר על כל עיסוקיה. גלירום היתה חוזרת לפעמים הביתה ומספרת: „היום שאלה אותנו הי מורה מי מבשל בבית ומי עושה את הקניות? כל הילדים ענו אמא. רק אני עניתי אמא. כשהמורה שאלה מי עובד ב'חוק, אמרתי שאמא, וכולם אמרו אבא.“

„תמיד היה אצלנו הכל הפוך.“ סיפרה לינה, „ואולי זאת היתה אחת הסיבות ש'ביגלה התגרשנו בסופו של דבר. הוא בחר נהדר, אבל זה פשוט לא הלך.“

„היי הפרטיים מסתכמים היום בגלירום ובטיסה.“ הוסיפה לינה. „אני משתדלת לתת לה את כל מה שמגיע לה. מבחינת הזמן היא טובלת, כי אני הולכת, למשל, כל בוקר, בשעה שש, לבריכה, כדי לשמור

אמא למעלה

גלירום, היושבת בדאון, עוקבת במבטה אחרי אמה החורזת מגרירת דאון לגובה של 1200 מטר. עוד מעט יגיע גם תורה לטוס עם האמא בדאון ולחוש את הטיפוק וההנאה שברחיפה באוויר.

יד על הראש

בדירה התל-אביבית מסרקה לינה את בתה לפני השינה. „כדי להיות טייסת, היא אומרת לה, עלייך להיות קודם כל מסודרת.“ גלירום נהנית מחברת אמא בשעות הפנאי המעטות שלה.

הם בעלי גישה חופשית יותר. כימעט כולם רוצים שגם ילדיהם יהיו טייסים, כי הם מבינים את הסיפוק וההנאה שהטיס נותן וגם את כל היתרונות שיש לטייס בחיל-האוויר, למשל, אנחנו גדלנו בדור שבו לטוס היה כמו היום לרצות להיות אסטרונאוט, כמו שגלירום אמרה. אנחנו, היהודים, נגיע להיות טייסים? זה היה מין חלום. להורים שלי ביכלל לא היה ברור מה זה טייס בחיל-האוויר, אבל היום כל הדרכים הסבירות לבני מדינה קטנה פתוחים בפני הילדים. היום לא כל אב ואם שואפים שבנם יהיה רופא או עורך-דין, העיקר שילמד מקצוע, זאת הגישה.

„אני רוצה שגלירום תטוס בשבילי הי כייף שלה. מצד אחד יש להורים הטייסים רצון עז שגם ילדיהם יהיו טייסים, ומה-צד השני הם חוששים, כי הם מכירים את כל הסיכונים הכרוכים בכך, אם ילד לא יכול להיות בחיל-האוויר ביגלל מיגבלות בריאות, יש הורים שמלמדים אותו לטוס באופן פרטי, יש לי ידידים שבנם בקורס טיס והאב קברניט באל-על. האם חוששת מאד מכך, אבל נשים של טייסים מסתירות את הפחד, כמו שההורים שלנו הסתירו את הפחד כשאנחנו יצאנו לפעולות במח' תרת. יש לי בן-דוד שהיה אומר כל פעם לאמו: אמא'ה אל תפחד, אני רק הולך לפיך איוה מוקש קטן.“

עד היום הספיקה גלירום לטוס במטוסי ססנה ופיפר, בדאון ובמטוסי ארקיע ו'אל-על, כימעט בכל שדות-התעופה בארץ. „לגלירום אין בינתיים מספיק כוח רצון והתמדה כדי ללמוד לטוס.“ סיכמה לינה. לכן היא נאלצת להסתפק בבניית מטוסי צעצוע ובטיסה עם אמא. היא נוהגת לקרוא הרבה ספרים על תעופה ומחזיקה לפעמים בהגה המטוס, כשאמא מרשה. היא יושבת על כנף המכונית ומדמיינת שהיא טסה. וחוק מזה, היא נוהגת ככל לידה אחרת בגיל עשר — משחקת בבובות, שוחה בים, רוכבת על סקטים, משתובבת וחולמת על היום בו תהיה גדולה ותטיס מטוס לבדה.

יד על ההגה

כשהיא רוצה, יודעת גלירום להיות רצינית ומרוכזת. זה קורה, בדרך-כלל, כשהיא יושבת עם אמא במטוס ומקבלת הדרכה. כאן נראות השתיים במטוס חברת ססנה, כשרינה מסבירה כיצד משתמשים בהגה.

דווקא האבא של גלירום פוחד קצת ש'בתו תהייה טייסת. „כי הוא מאד אוהב אותי,“ סיפרה גלירום, „אבל לאמא אין שום חרדה מכך. לפעמים אני יוצאת עם אמא לטיסות קצרות ואז היא מסבירה לי את הכל על המטוס והטיסה.“

ומה ההבדל בין הגישה של ההורים בזמנה של לינה לגישתם היום? סיפרה לינה: „הורי נלחמו ברצון שלי לטוס. הם חשבו שאני צריכה ללמוד באוניברסיטה. הם חששו מכך שאהייה טייסת ולא הבינו אותי. רוב הטייסים שהתחילו איתי

על כושר גופני. אני משתדלת לחזור בזמן, כדי להכין אותה לבית-הספר. לפעמים היא באה איתי לבריכה ואז היא מגיעה לבית-הספר עם שיער רטוב. בצהריים יש לי לפעמים עבודה במישרד או עם הניי-טים, אז היא מקבלת ארוחה יותר מאוחר. כערב אני משתדלת שתהייה לה תמיד חברה. אני משתדלת להבין את כל הבעיות שלה ומרשה לה יותר עצמאות כתי ש'תתרגל לעמוד על הרגליים יותר מהר.“

„אני רוצה לטוס לפני גיל 17, מגלה גלירום. „אבל החוק לא מר-

עיתונאית

בעת"ם מראיינת טייס בחיל-האוויר ומתנגעת לימים שטסה בפייפר של החיל.